



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: H. N. D.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem v Praze, Václavské náměstí 21, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2013, č.j. MV-20105-3/SO/sen-2013,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 16.4.2013, č.j. MV-20105-3/SO/sen-2013, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2.1.2013, č.j. OAM-48454-19/DP-2012, se **pro nezákonnost zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 17 802,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2013, č.j. MV-20105-3/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2.1.2013, č.j. OAM-48454-19/DP-2012, jímž byla žádost o prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu zamítnuta podle ustanovení § 44a odst. 3 ve vztahu k ustanovení § 35 odst. 3 a v návaznosti na ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky (dále jen „zákon o pobytu“), neboť údaje podstatné pro posouzení žádosti v předložených náležitostech neodpovídali skutečnosti.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s ust. § 2 odst. 1, § 3 odst. 2 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a dále je v rozporu s ust. § 37 odst. 2 v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že po provedeném dokazování dospěl správní orgán k závěru, že doklad o zajištěném ubytování neodpovídá skutečnosti a je tak naplněn zákonný důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce v první řadě poukazuje na to, že sporným je tzv. doklad o zajištěném ubytování podle ust. § 46 odst. 7 písm. a) v návaznosti na ust. § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu. Dle názoru žalobce nemusí adresa uvedená na dokladu o zajištěném ubytování odpovídat vždy adrese, na které se cizinec převážně zdržuje. Žalobce předložil nájemní smlouvu, jejíž platnost nebyla ani pronajímatelem ani nájemcem zpochybněna. Pokud se žalobce dopustil porušení právních předpisů v souvislosti s oznámením místa pobytu, tato skutečnost nebyla předmětem řízení a správní orgán prvního stupně k této skutečnosti ani stav věci nezjišťoval. Žalobce tedy trvá na tom, že k žádosti předložil zákonný doklad o zajištěném ubytování, a to nájemní smlouvu, ze které zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce má na území České republiky ubytování zajištěno. Problematickým je pak sdělení pronajímatele v rámci protokolu o výsledku svědka. Žalobce však trvá na tom, že nájemní smlouva byla platně uzavřena a důvody pro výpověď nájemní smlouvy vyplývají ze zákona. Správní orgán prvního stupně se však již nijak nezabýval tím, zda skutečně došlo k výpovědi nájemní smlouvy ze strany pronajímatele. Podklad pro rozhodnutí, ze kterého by vyplývalo, že smlouva již není platná, správní spis neobsahuje a správní orgán tedy nemá postaveno najisto, že ke dni vydání rozhodnutí již žalobce neměl zajištěno ubytování. Žalobce navíc poté následně k žádosti předložil nový doklad o zajištěném ubytování, přičemž i kdyby v současné době již smlouva nebyla platná, podmínka zajištěného ubytování byla splněna. Oba správní orgány zjevně pochybily také tím, že se téměř vůbec nezabývaly otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí, a to zejména s ohledem na důvody jeho vydání a možné dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť chybí jakékoliv logické a přezkoumatelné závěry směřující k posouzení otázky přiměřenosti, ale zároveň není logicky a přezkoumatelně vysvětleno podřazení důvodů zamítnutí pod ust. § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání, a proto v plném rozsahu odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce odkázal na žalobu a setrval na dosavadních žalobních tvrzeních.

Žalovaný se z jednání řádně omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo

během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovaným k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí. Ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný a správní orgán prvního stupně dospěli k závěru, že došlo k naplnění díkce ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu, tedy, že údaje podstatné pro posouzení žádosti v předložených náležitostech neodpovídají skutečnosti. Uvedené dovodili z toho, že pronajímatel pan F. M. uvedl, že se žalobce v jeho domě nezdržuje minimálně od podpisu nové nájemní smlouvy, tj. od 10.8.2012, a i v rámci předchozího pobytu u něj přespál tak 2x do měsíce. Tuto výpověď potvrdily i skutečnosti zjištěné z pobytových kontrol. Dle žalovaného žalobce k žádosti ze dne 8.8.2012 doložil doklad o ubytování na adrese „X“, u pronajímatele F. M., na této adrese se minimálně od 10.8.2012 nezdržoval. Údaje uvedené v dokladu o zajištění ubytování tedy neodpovídají skutečnosti, což bylo důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tento právní názor žalovaného považuje soud za dostatečně zřejmý a jasný a skutečnosti, o které se správní orgány opírají, mají svůj odraz ve správním spise. Věcná správnost těchto závěrů není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí a bude posuzována dále.

Ze správního spisu vyplynuly tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 8.8.2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ve které mimo jiné uvedl adresu pobytu „X“. Dne 16.8.2012 předložil správnímu orgánu I. stupně Nájemní smlouvu ze dne 10.8.2012, ze které vyplývá, že F. M. a A. S. pronajímají na uvedené adrese pobytu žalobci pokoj se sociálním zařízením a kuchyní, přičemž smlouva byla uzavřena na dobu určitou od 23.10.2012 do 23.10.2014. Dne 6.2.2012 byla na uvedené adrese pobytu provedena kontrola, při které bylo zjištěno, že u pronajímatele F. M. byly v místnosti vyhrazené pro žalobce dvě postele a jedna skříň bez osobních věcí. V místnosti se netopilo a ze stavu místnosti vyplývalo, že nebyla dlouho obývaná. Pronajímatel ukázal policejnímu orgánu šuplík, kde měly být hygienické věci ubytovaných, avšak ve kterém bylo jen několik žiletek a nějaké papíry.

V postavení svědka F. M. dne 3.12.2012 uvedl, že na adrese „X“ žije sám a v této nemovitosti ubytovává žalobce, a to po dobu asi 2 let. Poslední doklad o ubytování žalobci vydal 10.8.2012 a jednalo se o nájemní smlouvu. Od doby, kdy tuto nájemní smlouvu podepsal se žalobce na této adrese nezdržuje, předtím tam občas přespál asi 2x do měsíce. Dále uvedl, že z důvodu, že se žalobce od srpna 2012 na uvedené adrese nezdržuje a neplatí nájemné, dá dnešního dne (3.12.2012) žalobci výpověď a na OAMP Karlovy Vary ohlásí, že mu ruší ubytování.

Dne 3.12.2012 žalobce vypověděl, že místo podnikání má hlášeno na adrese „X“ a místo provozovny na adrese „X“. Dále uvedl, že ubytování má zajištěno na adrese „X“ od roku 2010. Od roku 2010 se na této adrese zdržuje pravidelně mimo dobu, kdy odjíždí na

návštěvy a nebo když musí zůstat ve své prodejně večerka v Lubenci. Během měsíce je asi 14 dní na své prodejně a druhých 14 dní na adrese pobytu.

Žalobce dne 9.1.2013 předložil správnímu orgánu I. stupně doklad ze dne 8.1.2013 o zajištění ubytování u J. F. od 8.1.2013 do 8.1.2015 na adrese „X“.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 46 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona o pobytu.

Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.

Ze zákonné úpravy i z judikatury správních soudů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30.4.2014, sp. zn. 9 As 153/2012, www.nssoud.cz) jednoznačně vyplývá, že žadatel o udělení víza k pobytu nad 90 dnů musí prokázat, že má zajištěno ubytování na území České republiky, jinak nejsou splněny podmínky pro udělení pobytového víza (dlouhodobého pobytu).

Za doklad, kterým cizinec prokazuje zajištění ubytování, se považuje např. čestné prohlášení vlastníka o zajištění ubytování cizince, ověřená kopie nájemní smlouvy, ověřená kopie podnájemní smlouvy, ověřená kopie dokladu vydaného státním orgánem ČR nebo fyzickou osobou s trvalým pobytem v ČR nebo právnickou osobou se sídlem v ČR o zajištění ubytování cizince po dobu jeho studia, originál potvrzení, ze kterého je patrné, že ubytovací zařízení zajistí ubytování cizince a uvedením doby poskytnutí ubytování [srov. Vlčková, A. Zákon o pobytu cizinců na území České republiky a související předpisy (s výkladem). 1. vydání. Praha: EUROUNION, 2003, s. 62-63].

Typickým důvodem pro neudělení víza pro nesplnění podmínky předložení dokladu o zajištění ubytování je zjištění, že potvrzení nebylo vystaveno osobou, která měla ubytování poskytnout, tedy, že se jedná o falsum dokladu. O takový případ se však v daném případě nejedná.

Pronajímatel F. M. potvrdil autentičnost nájemní smlouvy i fakt, že již před jejím podpisem zajišťoval žalobci ubytování. V době podání žádosti (dne 8.8.2012) měl žalobce na

adrese „X“ prokazatelně ubytování zajištěno, a to nejen z důvodu prohlášení pronajímatele, ale i fakticky se v budově nacházela místnost způsobilá k ubytování, jak vyplývá z pobytové kontroly ze dne 6.2.2012. Další nájemní vztah byl založen až nájemní smlouvou ze dne 10.8.2012, a to od 23.10.2012, tedy již v průběhu správního řízení.

Soud má za to, že správní orgány vyložily podmínku spočívající v předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území příliš extenzivně. Ke dni podání žádosti měl žalobce ubytování zajištěno a měl ho zajištěno i v průběhu správního řízení, ještě dne 3.12.2012 pronajímatel pouze hovořil o udělení výpovědi nájmu, aniž by bylo ze správního spisu zřejmé, zda tak následně skutečně učinil. Navíc od dne 8.1.2013 měl žalobce zajištěno další ubytování na adrese „X“. Soud má za to, že nelze slučovat povinnost mít zajištěno ubytování, tj. disponovat předmětem způsobilým uspokojovat ubytovací potřebu cizince s povinností zdržovat se stále na adrese tohoto ubytování. Žalovaný mimo jiné uvedl, že povinnost zdržovat se na této adrese je z důvodu dosažitelnosti pro správní orgán. Nicméně ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce nebyl pro správní orgán dosažitelný a ani nebylo zjišťováno, zda pronajímatel kontakt (např. přebíráním pošty) nezajišťuje.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dále argumentuje ustanovením § 103 písm. e) zákona o pobytu, ze kterého však pouze vyplývá povinnost cizince hlásit změnu příjmení, osobního stavu, změnu údajů v cestovním dokladu, změnu údajů v dokladu vydaném podle tohoto zákona; změnu je cizinec povinen ohlásit orgánu, který mu vydal doklad opravňující k pobytu na území, a to do 3 pracovních dnů ode dne, kdy změna nastala, a jde-li o občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, ve lhůtě do 15 pracovních dnů.

Z tohoto ustanovení ani z jiného ustanovení zákona o pobytu však nevyplývá povinnost cizince zdržovat se na adrese, kde má zajištěno ubytování ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, v určitém rozsahu. K pobytové kontrole dne 6.2.2012 je nutno uvést, že se konala půl roku před podáním žádosti a svědecká výpověď pronajímatele Michela stojí v kontrapozici proti závěru, že místnost nebyla dlouhodobě obývaná, neboť ten uvedl, že žalobce v té době u něj přespával asi 2x do měsíce, což zařízení pokoje nevyklučovalo. Soud si je samozřejmě vědom toho, že žalobce ve své výpovědi pobyt u pronajímatele na adrese „X“ značně zveličuje, nicméně to nic nemění na správnosti jeho tvrzení uvedeném v žádosti, že má zajištěno ubytování na adrese „X“.

Ze shora uvedeného vyplývá, že se žalovaný dopustil nezákonnosti aprobováním nesprávného závěru správního orgánu I. stupně spočívajícího v nesprávném výkladu zákona o pobytu cizinců, neboť příliš extenzivně aplikoval ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu. Vzhledem k tomu, že touto nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud obě rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a odst. 3 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 17 802,- Kč, která se skládá z částky 4.000,- Kč za zaplacené soudní poplatky ve výši 3.000,- Kč (žaloba) a 1.000,- Kč (odkladný účinek), z částky 9.300,- Kč za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Petrem Václavkem [převzetí věci, podání žaloby, účast u jednání podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11

odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013], z částky 900,- Kč za s tím související tři paušály po 300,- Kč, z částky 1207,- Kč připadající na cestovné z Prahy k soudu a zpět v délce 216 km, a to osobním automobilem zn. Audi, spz 3 L 72282 (spotřeba 6,6/4,2/5,0 litrů nafty na 100 km], a z částky 2395,- Kč odpovídající 21% DPH z částek mimo soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. srpna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová